

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/532/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210875
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5612210875.3

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, IČO: 00 166 073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 23. mája 2013 č. k. 6C/131/2012-50, takto

rozhodol:

uznesenie okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Liptovský Mikuláš uznesením zo dňa 23. 05. 2013 č. k. 6C/131/2012-50 návrh na prerušenie konania zamietol.

Podľa súdu z návrhu navrhovateľa na prerušenie konania vyplýva, že sa domáha prerušenia konania z dôvodu, že na Ústavný súd SR podal sťažnosť proti porušovaniu základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z pripojenej sťažnosti zo dňa 20. 03. 2013 vyplýva, že navrhovateľ sa pred Ústavným súdom SR domáha zrušenia uznesenia Krajského súdu v Žiline zo dňa 19. 12. 2012 sp. zn. 6NcC/89/2012, ktorým krajský súd nevyhlásil zákonnú sudkyňu z prejednávania a rozhodovania v predmetnej veci. Navrhovateľ zároveň požiadal Ústavný súd SR, aby rozhodol o odklade vykonateľnosti napadnutého uznesenia.

Predložený návrh navrhovateľa súd vyhodnotil ako nedôvodný. Otázka prípadného vylúčenia sudcov okresného súdu bola právoplatne vyriešená uznesením Krajského súdu v Žiline dňa 19. 12. 2012 sp. zn. 6NcC/89/2012. Odhliadnuc od toho, že navrhovateľ nepreukázal, že by bola predložená sťažnosť aj doručená Ústavnému súdu SR, samotné podanie sťažnosti nemá odkladný účinok. Navrhovateľ zároveň netvrdil ani nepreukázal, že by Ústavný súd SR postupom podľa § 52 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu SR, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov odložil vykonateľnosť napadnutého právoplatného uznesenia.

Naproti tomu, okresný súd poukázal na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR, ktorý v obdobných veciach o sťažnostiach navrhovateľa proti rozhodnutiam krajských súdov o nevyhlásení všetkých sudcov na tom ktorom okresnom súde, už rozhodol o odmietnutí sťažností pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na ich prerokovanie a rozhodnutie (napr. č. k. I. ÚS 88/2013-9 zo dňa 06. 02. 2013, č. k. I. ÚS 89/2013-8 zo dňa 06. 02. 2013).

Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie navrhovateľ prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu, ktorý navrhol, aby odvolací súd uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Vytýkal súdu, že v napadnutom rozhodnutí vôbec nekonkretizuje (nezdôvodňuje), prečo sa v čase rozhodovania domnieval, že neboli splnené podmienky pre prerušenie konania. Považoval preto jeho rozhodnutie za nepreskúmateľné.

Navrhovateľ nesúhlasil ani s tvrdením súdu, že návrh na prerušenie konania nepodporil žiadnymi listinami. Podal ešte dňa 17. 05. 2013 elektronicky na zverejnenú e-mailovú adresu súdu podatelnaosLM@justice.sk <mailto:podatelnaosLM@justice.sk> návrh na zrušenie pojednávania spolu s prílohou - ústavnou sťažnosťou. V čase podania návrhu na prerušenie konania súd disponoval ústavnou sťažnosťou a mal poznať jej obsah a dôvody. Podľa neho preto riadne a včas požiadal o prerušenie konania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spojené s označenými dôvodmi.

V ďalšej časti odvolania navrhovateľ poukazoval na to, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte) žaloby, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v žalobe), že rozhodnutie krajského súdu v je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Je tiež v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené podľa § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 a § 167 ods. 2 O. s. p. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v bližších podrobnostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O. s. p.).

K odvolaniu navrhovateľa je potrebné uviesť, že podľa odvolacieho súdu navrhovateľ podanie ústavnej sťažnosti na Ústavný súd SR, ktorou namieta porušenie jeho základných práv na súdnu ochranu a osobitne práva na zákonného sudcu nepreukázal. Navrhovateľ sťažnosť adresovanú Ústavnému súdu SR z 20. 03. 2013 pripojil k návrhu na zrušenie nariadeného pojednávania poslaného okresnému súdu e-mailom dňa 17. 05. 2013. Z rozhodovacej činnosti krajského súdu vyplýva, že v obdobných veciach (sp. zn. 8Co 276/2013, 8Co 275/2013, 8Co 263/2013, 8Co 265/2013, 8Co 291/2013, 8Co 292/2013) z tohto podania navrhovateľa či iného dokladu nebolo preukázané, že sťažnosť aj bola odoslaná, prípadne doručená Ústavnému súdu SR. Napokon uvedenú skutočnosť potvrdzuje aj okresný súd v odôvodnení uznesenia.

Ďalej odvolací súd uvádza, že inštitút prerušenia konania je v Občianskom súdnom poriadku upravený v ustanoveniach § 109. Odsek 1 tohto zákonného ustanovenia upravuje prípady, keď je súd povinný konanie prerušiť, a síce, ak účastník stratil spôsobilosť konať pred súdom a nie je zastúpený zástupcom s plnomocenstvom pre celé konanie, resp. rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť (ide predovšetkým o otázky uvedené v ust. § 135 ods. 1 O. s. p.). Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná.

Aj keby prípadné podanie ústavnej sťažnosti namietajúce porušenie práva navrhovateľa v konaní na nestranný súd bolo preukázané dospel k odvolací súd k záveru, že táto skutočnosť nie je zákonnou podmienkou pre prerušenie konania podľa § 109 O. s. p. lebo nebol naplnený ani jeden z prípadov, kedy by bol súd z toho dôvodu povinný konanie prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. a/ a b/ O. s. p. Taktiež nejde ani o prípad fakultatívneho prerušenia konania upraveného v ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., podľa ktorého pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Na tomto mieste dodáva, že v prípade ak by zákonodarca sledoval cieľ, aby každé podanie sťažnosti na ústavný súd malo za následok obligatórne prerušenie určitého konania, tak by tento úmysel priamo vyjadril v právnej úprave.

Napokon podľa odvolacieho súdu skutkové a právne závery okresného súdu, s ktorými sa oboznámil, nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (právo na súdnu ochranu), tak ako to tvrdil odvolateľ a že odôvodnenie odvolaním napadnutého uznesenia ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p.) Za porušenie základného práva zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa.

Na záver odvolací súd zhodne s okresným súdom poukazuje na konštantnú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR, ktorý ústavnú sťažnosť žalobcu v skutkovo a právne rovnakých prípadoch odmietol (napr. I. ÚS 293/2013 z 29. 05. 2013, I.ÚS 297/2013 z 29. 03. 2013). V zmysle princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí je plne legitímne očakávať rovnaké rozhodnutie Ústavného súdu SR aj o navrhovateľom podanej ústavnej sťažnosti týkajúcej sa predmetnej veci.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie okresného súdu podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.